

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra AAGE OG ELSE - DØDEN -

Citation: Kidde, Harald: "Døden. - 1902", i Kidde, Harald: *Døden. - 1902*, 1902-03, s. 81.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde01val-shoot-idm140638392329008/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Døden. - 1902

Skole, men læste selv mange Bøger, både Latin og Græsk, for hun vilde være Student. Men det var ikke det alene, nej, hun var også en helt anden i sit Væsen, i sin Gang og sit Smil. Hendes Ansigt var blevet længere og smallere, og det vilde, røde Hår var bundet op i en tung Knude i Nakken. Tue var slet ikke mere sikker på hende, han følte sig tit lidt trykket, når han var ene med hende. Hun var mindst ligeså venlig som før, men talte dog så underlig overlegent til ham, og fortalte han hende noget, lyttede hun adspredt til; hendes drømmende Øjne så langt forbi ham, ud imod Aftenens rødrende Skybanker, og så kunde han forgæves vente på Svar, mens han skottede til hende, halvt krænket og halvt beundrende. Klagede han til Moder, smilte hun og sagde: «Ja, ja, Tue, Regitze er ved at voxe fra dig.» Og Fader, hvor var han ikke stolt over hende — hun havde nu altid været hans Yndlingsbarn, fordi hun havde samme røde Hår, som han havde haft, da han var ung — men nu fulgte hans Øjne hende, hvor hun svævede på sin lette, lydløse Gang, og ofte tog han hende om Livet og kyssede hende på Panden. «Store Pige,» sagde han.

I den sidste Tid var der også begyndt at komme så mange unge Piger i Hjemmet, som fyldte de stille Stuer med deres lyse Stemmer og glade Latter, som fløj rundt i Havegangene med brusende Skørter eller gik Arm i Arm og hviskede og tiskede sammen.

Tue syntes, de var så smukke, og var hemmelig glad og stolt over dem, men han var tillige bange for dem og genete sig bort i en Krog, når de kom. Når de så havde siddet og pludret en Tid inde hos Moder, trak de sig gerne op på Regitzes Værelse, der lå oppe i Husets Gavl med Udsigt over Haven og Fjorden med dens Skove, Øer og Næs. Da åndede Tue lettere, men savnede dem alligevel. Hændte det så, at Moder sagde: «Å, Tue, kan du ikke løbe op til

Regitze og spørge hende, om hun har taget min Brodersax eller lignende, fik han altid hæftig Hjærtbanken eller blev rød i Kinderne, idet han skyndte sig at løbe op ad den snævre Loftstrappe. Men han kunde ofte stå længe foran den blå Tapetdør og lytte til Stemmerne derinde, før han fik Mod til at banke på. Så snart han kom ind, standsede al Snakken, og alle vendte sig om imod ham. Der stod han, blændet af det stærke Solskin fra de høje Vinduer, og blussede af Undscelse. Alle disse klare Pigeøjne, lokkede Hoveder og friske Ansigter gjorde ham rent forvirret, han følte sig så lille og grå og kunde kun sakte fremstamme sit Bud. Regitze rejste sig og søgte i Syskrinet, og Snakken begyndte igen. Han fik lidt Mod og skottede lønligt omkring på Veninderne, der sad i Kres på Stolene eller i den lille, røde Sofa. Der var hun, han følte sig mindst ængstelig for og holdt mest af, den lille, slanke Charlotte med det brune, krøllede Hår skyggende over den skære Pande og de milde Dueøjne, hun var hans Søsters bedste Veninde og født på samme Dag. Og dér var den store, lyshårede Pige med det brede Ansigt og de sprudlende blå Øjne, hun lo altid og havde så stærke Hænder, hendes Navn var Hedvig Berg, og hun var Datter af Proprietæren paa Brandcrupgård. Og dér var de to Borgemesterdøtre, Kristence og Adèle, høje, tynde Piger med lange, stillestående Ansigter, blide Munde og krokusgyldne Lokker — og dér, lænet tilbage i Stolen, var endelig Vibeke Søtoft ude fra Kølholt, blond og rødmende, med lidt døsige, blå Øjne og røde Læber, der altid bed i det blanke, krusede Hår. Hun sagde sjælden noget, men smilte forbørgent og rettede på Sløjfen på den svulmende Barm.

Hvor var de dog søde alle sammen — men Regitze var alligevel den bedste, skønt hun slet ikke lignede de andre, nej, det gjorde hun ikke — hun var ligesom slankere og finere end de, en fremmed, blå Iris

mellem hjemlige Roser og Asters. De kunde heller slet ikke begribe, at hun gad læse mere, nu de endelig var slupne fri fra Skole.

«Herre Gud, hvad skal vi dog med al den Lærdom?» sagde de, «den har vi såmænd ingen Brug for.»

Men Regitze rystede på Hovedet og strøg kærtgørende hen over sine kære Bogrygge.

«Kan I da ikke forstå,» sagde hun, idet hun stirrede ud for sig, som så hun langt forbi dem, «at vi aldrig kan få nok at vide? Hvor bliver Livet ikke ellers fattigt! Jeg kan ikke nøjes med at leve mit Liv i min Tid, jeg vil også se, hvordan andre har levet i andre Lande og andre Tider.»

De så forundret på hende, og Hedvig sprang op fra sin Stol: «Uf, sikke noget — jeg synes virkelig, man har ondt nok ved at leve sit eget Liv, jeg!» Og hun strakte sig, stærk og stor, så Kjolen spændtes over Brystet og Armene.

Borgemesterdøtrene sagde ingenting, og det var af en god Grund, for de kunde knap læse indenad. Men den lille Charlotte så beundrende på Regitze med sine blide, blå Øjne: «Ak ja, Regitze, når man kunde lære det —» Vibeke stirrede hen for sig med Blikket fuldt af tung Sødme, hun hørte slet ikke, hvad de talte om. Men Tue følte sig helt stolt, han tænkte på sine og Regitzes Eventyrfarter i fordums Tid — deres Sejlads til Sydens Øer og deres Bestigning af Olympens Tinde — han forstod langt bedre Søster end de dumme Piger.

Men hvor var de alligevel kønne, som de sad dér og snakkede i Solskinnet og lo og støjede — han så sig helt ør i Hovedet på al denne Lokkefyldte, alle disse små, hvide Hænder og disse stivede, blå Kjoler, indtil Hedvig pludselig pegede på ham og udbrød:

«Se til ham — se, hvor han laver Øjne! å, Regitze, må vi ikke få Lov til at pynte ham?»